

OBČASÁTK

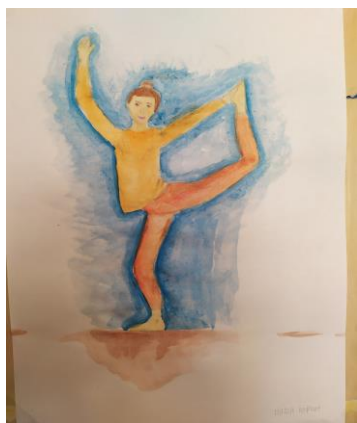
LITERÁRNY OBČASNÍK ŽIAKOV ZŠ KOMENSKÉHO V BÁNOVCIACH NAD BEBRAVOU
Ročník: II. 1 .číslo (za obdobie: september - jún) Rok 2020

Z OBSAHU

- *Editoriál*
- *Mladý Jesenský*
- *Päťveršíky*
- *Básničky*
- *Príbehy so
zvieratkami*
- *Fantastické
príbehy*
- *Kamarátske
príbehy*
- *Zamyslenia*

Obrázok 1, Verešová Simona

Obrázok 2, Repová Mária, 5.B

Milí učitelia, rodičia a žiaci!

Dovoľujem si vám predstaviť ďalšie číslo nášho školského časopisu.

Toto vydanie je zamerané najmä na literárnu a výtvarnú činnosť našich žiakov.

Nájdete v ňom texty, ktoré písali žiaci na autorské súťaže alebo jednoducho na hodinách slovenského jazyka. Obrázky sú vizitkou ich kreativity, či už počas prezenčného alebo dištančného vyučovania.

Prajem vám pri čítaní príjemne strávené chvíle!

*Marcela Slížiková,
učiteľka SJL*

26. ročník literárnej súťaže Mladý Jesenský

V januári sa opäť konalo vyhodnotenie súťaže Mladý Jesenský. Na čele odbornej poroty bol riaditeľ ZUŠ D. Kardoša, spisovateľ, režisér a dramatik a zakladateľ súťaže Silvester Lavrík. Ďalšími členmi poroty boli Lucia Čermáková (ilustrátorka), Samuel Marec (novinár) a Vladimíra Gahérová (novinárka). Úlohou poroty bolo prečítať a vyhodnotiť celkom viac ako 250 prác, poéziu aj prózu, v štyroch kategóriách.

Porotcovia ocenili najmä autenticitu a humor. Niekoľko textov našich žiakov vám ponúkame na nasledujúcich stránkach.

Pät'veršíky

Sneh
Biely, studený
Poletuje,
padá, chladí
Mám ho rád
Páperie

Leonardo da Vinci
všestranný, renesančný
maľoval, staval, modeloval
bol to všestranný umelec a vedec
génus

Ema Lišková, 7.r

Krištof Kolumbus
španielsky, odvážny
objavoval, plavil sa, hľadal
čerpал vedomosti z Ptolemaiovej mapy
objavil nový kontinent Ameriku
Španielsky moreplavec

Timea Škultétyová, 7.r.

LEONARDO DA VINCI
TALIANSKÝ, SLÁVNÝ
MAĽOVAL, VÝNALIEZAL,
TVORIL
BOL VEDCOM AJ UMELCOM
SÚČASNE.
MAJSTER

SAMUEL FERAJ, 7.R

Básničky

Slnčný deň

Bola zima a padali vločky
z ďalekohľadu mi vypadli čočky.
Zobral som si mobil
po ulici kráčal Dobromil.
Zakričal som naňho:
„Aha, varechy!“
Tak sa zľakol, až padol zo strechy
na mokré drevo
a zistil, že nekúpil Savo.
Zvrtol sa na nohe,
aha, čo je na oblohe!
Letelo tam auto (až moc pekné),
ale ani nevedelo, že mu to sekne.
Neviem, čo sa stalo,
prosím pekne,
bolo mu zima, tak zavrel dvere.
(Peter Pajtina, 5.A)

Inšpektor

Je to pravda, je to tak
že nám do triedy vletel
vták.
Bola to asi sýkorka,
bola veľká ako kôrka.
Ešte nám tam prišiel pán
a vstúpil tam sám.
Porozprával:
Je to pekná škola!
Je však malá, škoda!
Vy tu máte umývadlo,
vy toho tu máte málo!
Poberiem sa veru preč,
keďže ste stratili reč.
(Filip Magula, 5.A)

Ty a ja:

Aj keď sme od seba ďaleko,
láska nás vždy spája,
zvládneme to nejako,
nie sme len my dvaja.

Pred piatimi rokmi,
Keď si tu bol so mnou,
boli sme len spolu,
nechcem byť tou skromnou...

Možno je to diaľkou,
možno je to chvíľou,
možno hodinou.

Pamätám si na tú chvíľu,
keď sme sa my dvaja stretli,
chcela som byť iba s tebou,
neboli sme viac už deťmi.

Mysleli sme, že budeme navždy,
ako v chvíli, keď stáli sme v daždi.

Teraz už len premýšľam,
že sme na to každý sám,
možno je to mnou,

Laura Várošová, 9.B

Príbehy so zvieratkami

Nezvyčajná prechádzka

Bolo chladné popoludnie 21. novembra 2030 a hodiny ukazovali 15:00. Mačka Čiča sa nedočkavo obtierala o moju nohu – chcela ísť von. Veľmi sa mi nechcelo, ale napokon som sa obliekol a tej čiernobielej mačke nasadil obojok.

Pred domom som stretol kamaráta Dobromila. „Môžem ísť s tebou a s Čičou na prechádzku?“ spýtal sa ma. „Jj,“ odpovedal som mu stručne. Smerovali sme k rieke. Celkom sa vyjasnilo a mačka sa rozhodla, že pôjdeme aj ďalej. A v tom sa to stalo – z kríkov na nás vyskočilo asi 30 čiernych mačiek a kocúrov. Jasný, že sa k nim pridala aj Čiča. Tie hrôzostrašné tvory sa vybrali ďalej po chodníku a keďže bola s nimi aj Čiča, šli sme za nimi. Odbočili sme niekam na poľnú cestu. Boli tam dvaja muži, obaja ležali. S Dobromilom sme zistili, že sú ranení. Chcel som zavolať záchranku, ale mobil som zabudol doma. Nanešťastie mal Dobromilov Iphone 3% batérie. Zavolať na 112 a povedal, čo sa stalo. Asi o 20 minút prišla sanitka v sprievode policajného auta. Keď som sa pozrel späť na mužov, mačky tam už neboli. Pohľadom som prebehol po poli a z jednej strany k nám bežala Čiča. Veľmi mi odľahlo, pretože som už myslel, že sa stratila. Dobromil chcel zavolať rodičom, ale jeho mobil nejavil známky života. „Chlapci, čo sa tu stalo?“ opýtal sa jeden z policajtov. Na jeho policajnej bunde boli 3 hviezdičky a na hlave mal šiltovku. Vyrozprávali sme im celý príbeh, zatiaľ čo ten druhý hladkal Čiču. Bol veľmi čudne oblečený. Mal šortky, ktoré sa k tej bunde vôbec nehodili a na nose mal okuliare ako Hary Potter. Traja vysokí muži naložili jedného z ležiacich mužov do sanitky a odišli. Policajti taktiež odišli. Čiča držala v ústach svoju vôdzku a ďalšia sanitka práve prišla. Vybrali sme sa domov.. Mama práve prišla z práce.

S Dobromilom som sa rozlúčil. Keď som mame rozpovedal celý príbeh, nemohla uveriť. Doma mi za odmenu upiekla jahodový koláč a Čiče dala dvakrát väčšiu porciu rybacej konzervy, ktorú mala zo všetkých najradšej.

„Vstávaj!“ zakričala na mňa mama. V škole som celý deň premýšľal, či sa mi to len snívalo.

Peter Pajtina, 5.A

Obrázok 3

Prázdniny u babky

Raz cez prázdniny sa udiala takáto vec.

Bola som u mojej babky, na okraji lesa. Má tri zvieratká, ktoré mám veľmi rada. Huňatý ryšavý kožuštek, dlhé pazúriky a také jasné oči, ako keby niekto zo slniečka jas vysúkal, to je mačka Cila. Hnedý drsný kožuch, hnedé oči, veľké laby to je predsa psík Bruno! A posledné zvieratko, ktoré babka má, je koza Rozália. Tá nie je ničím zaujímavá, má len zablatené kopytá a krivé ucho. Odkedy mi roztrhala moje najobľúbenejšie tričko, nemám ju rada. Každé zvieratko má aj svoje lôžko. Mačka Cila má svoj peliešok pri v obývačke vedľa krbu, rada sa v ňom vyvaľuje a miluje škrabkanie. Psík Bruno má svoju búdu za domom. To preto, lebo tam babka schováva veľmi cenné veci, napríklad šperky po prababke. Ležia na hornej policičke vedľa nádob s benzínom. Možno sa pýtate, načo je takej starej dáme benzín. Používa ho na obranu proti zlodejom. Vezme striekačku, kvapne tam benzín a vstrekuje to tomu lumpovi, čo sa opovážil kradnúť, do očí. No a koza Rozália má prístrešok, v ktorom má seno. Je to trochu agresívne zviera.

Ráno ma zobudili čudné zvuky, ktoré vychádzali s kuchyne. Vstala som z postele a ako som tak šla, potkla som sa na schodoch. Mala som odreté koleno, ale to ma v tej chvíli nezaujímalo, lákali ma čudné zvuky z kuchyne. Vošla som dnu, no a to, čo som tam videla, to mi ostane navždy v pamäti. Babka bola prevesená cez stoličku, nohy mala na stole, z úst jej tiekli sliny, a tak veľmi chrápala, ako keby niekto drhol hus. Otočila som sa a vrátila do izby. Na konci prázdnin po mňa prišli rodičia a ja som im prerozprávala príhodu o babičke v kuchyni.

Už sa teším na ďalšie prázdniny u nej.

Jamrichová Michaela, 5.A

Obrázok 4, Várošová Laura, 9.B

Môj zážitok so zvierat'om.

Jedného krásneho letného dňa sme išli z Česka od babky a dedka . Cestovali sme na Slovensko a zastavili sme sa v Trenčíne. Mamina s ocinom nám povedali, nech počkáme aj s mojím bratom v aute. Oni zatiaľ išli nakupovať. Myslela som si, že išli do Kiku, no oni medzitým kupovali moje hnedo-bielo-čierno-chlpaté morča.

Keď sme prišli domov z Trenčína, musela som mu poukazovať, kde je WC, kúpeľňa , obývačka, detská izba, kuchyňa. Keď som to oboznámila s celou domácnosťou, išli sme von za mojou najlepšou kamarátkou Emou a bola tam aj jej mamina a moja mamina. Keď som jej morča predstavila, povedala:

„Jéj, ten je krásny, ako sa volá? „Volá sa Hamšík.“ Napokon tam prišla mamina kamarátka, ktorá bola zverolekárka. Chceli sme vedieť, či to je chlapec alebo dievčatko. Keď nám teta povedala, že to je dievčatko, tak som bola šťastná. Bude sa volať Hamšíčka! Je to krásne meno pre dievčatko. Keď sme prišli domov, zistila som, že Hamšíčka už poznala celý náš byt, vedela sa v ňom orientovať. Prešla sama od chodby až po jej kľetku. Na druhý deň sme ju namočili do vody. Keď sa umývala sama, bola najrozkošnejšia . Dali sme ju potom do jej kľetky, kde sa znovu zašpinila. Zobrala som ju zas von. Šantila.

Keď som deckám povedala, aby boli ticho, pretože ona spinká, všetci stíchli a nikto sa ani nehýbal . Hamšíčka si každého obľúbila, a vždy sa po každom škriabala.

Srncová Dominika, 5.A

Fantastické príbehy

Vesmírna škola

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden dlhý a tmavý vesmír, v ktorom boli farebné planéty s farebnými domami. Jedna z farebných planét sa volala Ružová Ruža. Možno ste si pomysleli, že tam musel byť krásny pestrofarebný život, keďže planéty žiarili nádhernými farbami. Ale v skutočnosti bolo všetko úplne inak. Ľudia sa medzi sebou nerozprávali, deti sa spolu nikdy nehrali. Trávili svoj voľný čas len poletovaním okolo svojich domov. Až do jednej chvíle ... Ale o tom vám poviem o chvíľočku.

Ružová Ruža bola krásna ružovo-biela planéta. Stál na nej ružový dom, v ktorom žila rodinka Kozmová a ich psík Kozmík. Keďže na Ružovej Ruži nebola gravitácia, všetko lietalo: lietal gauč, lietal stôl, lietali stoličky a aj rodinka Kozmová s Kozmíkom.

„Deti, prestaňte už toľko poletovať po vonku! Mohli by ste nám už konečne trochu pomôcť!“ okríkla mama svoje deti Lauriku a Lukáša. Poviem vám, že „poletovať po vonku“ znamenalo skutočne lietať.

Roky plynuli veľmi rýchlo a deti už mali 7 rokov. Nastal čas ísť do školy. Ale bol tu jeden háčik. Na Ružovej Ruži nebola žiadna škola. Ale deti veľmi chceli chodiť do školy, aby sa naučili čítať, písať a počítať.

„Mami, nás už nebaví stále lietať, my by sme radi chodili do školy,“ každý deň prosíkali deti svojich rodičov.

„Ale, nevymýšľajte, deti moje, veď aj my sme sa tak hrávali a do žiadnej školy sme nechodili.“

Deti však boli veľmi neodbytné a rodičia veľmi nešťastní, pretože vedeli, že ich želanie nemôžu splniť. Ale jedného dňa priletel na planétu kozmonaut Karol. Jeho kozmická loď pristála priamo pred domom rodinky Kozmovej. Karol nikdy na žiadnej planéte okrem Zeme nevidel takéto stvorenia. Ale veľmi rýchlo sa skamarátili a deti dokonca Karolovi prezradili svoje veľké želanie.

„Deti, a čo by ste povedali na to, keby som na Ružovej Ruži otvoril školu a učil vás?“ No to ste mali vidieť tú radosť, deti skákali – teda lietali a kričali od radosti. Všetko vyzeralo byť ideálne až na jednu vec. Keď priniesli do školy tabuľu, stôl aj stoličky, nastal problém. Viete aký? No predsa všetko lietalo a Karol nebol na to zvyknutý. Preto museli vymyslieť plán, ako všetko dostať na zem. Ako skúšali, tak skúšali, nič nepomáhalo.

„Ja mám nápad!“ skríkol Lukáš.

„Aký?“ spýtala sa Laura.

„Budeme sa učiť na tabletoch.“

„To je skvelý nápad,“ povedal kozmonaut Karol. „Ale nemysli si, že sa budeš celý čas na tablete len hrať! Po škole vám ich pozbieram.“

Lukáš síce nebol veľmi nadšený, pretože si už predstavoval krásne chvíle strávené hraním hier. Ale musel súhlasiť, keďže do školy sa tešil. Ale v škole predsa nemohli byť len dve deti, preto spoločne na prvej hodine vymysleli a vytlačili plagát, aby sa o ich škole dozvedeli aj deti z druhých planét. Na ďalší deň prišli do školy deti z Modrej Kvapky, Žltého Slnka, Zelenej Žaby a z Fialovej Fialky. Karol bol veľmi rád, že do školy prišlo veľa detí. Spolu sa učili čítať, písať a aj počítať. A viete, čomu sa naučili najviac? Kamarátstvu. Od tej chvíle sa z detí stali nerozluční priatelia, ktorí chodili spolu na výlety.

Kozmonaut Karol sa ale po niekoľkých rokoch musel vrátiť na Zem. Všetkým to bolo veľmi ľúto, ale boli šťastní, že získali veľmi veľa, a to blízkych priateľov. Od tých čias už nikdy nikto na planétach nebol sám.

Laura Maláková 4.ročník

Uväznený v hre

Je sobota. Keď som sa zobudil, bolo snečné ráno. Videl som, že bude krásny deň. Lenže ja som YOUTUBER. A asi si teda viete predstaviť, kde a ako trávim celý môj deň. No a čo, aj tak môžem ísť von. Či nie?!

Rozhodol som sa, že zavolám Alexovi. Mohli by sme si spolu vonku zahrať florball. V ňom som najlepší z triedy! Asi preto ho so mnou nikdy nechcú spolužiaci hrať. Boja sa, že prehrajú. No dost bolo chvály, prejdime k veci. Zavolať som teda Alexa von, zahráli sme si florball a ako inak - po 21. krát som vyhral. Ale vtedy mi to doplo! Veď ja som sľúbil fanúšikom, že ak mi dajú na nový príspevok 20 000 lajkov, tak natočím Glitches (čítaj gliče) na mojej obľúbenej hre.

Tak som si sadol za počítač, pustil hru, kameru a začal natáčať. A tak som hral, hral a hral. Pri tejto hre musíte stláčať bársaké klávesy a hádať, čo je to glitches. Vlastne to bola moja výzva! Tak som stlačil: E, G, F, Ctrl a ľavé tlačidlo na myške. Vtom sa na obrazovke zjavila čierna plocha, kde bolo napísané POZÍCIA. Samozrejme, že som ju stlačil. Obrazovka sa rozsvietila a očné dúhovky sa mi rozťahli. Mal som pocit, ako keby som išiel odpadnúť. Neuveríte, čo sa v tej chvíli stalo!

Zjavil som sa v posteli!!! Dost' čudné, ale ocitol som sa v hre. Najskôr som si myslel, že to bol len sen, ale keď som otvoril dvere a chcel som sa ísť napiť, zbadal som obrazovku pred mojimi dverami. Myslel som si, že sen pokračuje, ale potom mi došlo, že v sne sa predsa nemôžeš prebudiť. Bola to veľmi veľká záhada. No záhadu bolo treba vyriešiť. Veď predsa nemôžem v hre zostať navždy, čo môj sľub fanúšikom?! Musím sa odtiaľto dostať von!

Tak som začal plniť príkazy. Prvým bolo vybrať si hocikakého panáka. Všetci boli zadarmo a jasné, že som si vybral toho najsilnejšieho: GREGA. Spolu s Gregom sme sa ocitli v nejakom mestečku. Vyzeralo presne, ako mestečko v mojej hre. Vravím si: „Super, to dáme, veď v tomto mestečku poznám každú uličku.“

Ale vtom sme dostali prvý príkaz:

„ Ak nesplníš všetky misie na prvý raz, zostaneš tu uväznený navždy! Vyber si auto a budete proti mne pretekať!“ povedal mi akýsi čudný hlas.

Nebol som si istý, či vyhrám, auto som reálne ešte nikdy nešoféroval, veď som ešte len chlapec. Ale keď sme si sadli do auta, namiesto volantu bola klávesnica. A pre mňa úúúplna maličkosť, pretože v pretekoch cez klávesnicu som bol iný šéf. No samozrejme, že sme vyhrali. A tak sme čakali na ďalšiu misiu.

„ Tentokrát sa vám podarilo vyhrať, ale máte pred sebou ešte dve misie. Ako druhá bude hľadanie diamantu v pralese plnom divých zvierat.“ Snažil som sa tváriť prekvapene, ale poviem vám, bola to pre mňa opäť hračka. Keby tak mama mohla vidieť, aké prospešné je teraz pre mňa hranie hier. A ona my ich stáááale len zakazuje! Ach jaj, nepochopím! Veľa hier je podobných a výnimkou nebola ani táto. Asi pred týždňom som ju zdolal.

„ Vidím, že sa vyznáš. Tak máte pred sebou poslednú misiu. Musíš sa dostať z pralesa cez priepasť na druhú stranu.“

Pohľad dolu do priepasti nebol nič pre mňa. Ako sa ja môžem dostať na druhú stranu? Veď predsa nie som vták!!! No aspoň na niečo bol Greg užitočný. Ja som sa vyznal v počítačových hrách a on zase v tom ostatnom. A presne vedel, ako a z čoho vyrobiť krídla, aby som mohol vzlietnuť. Dlho som hľadal odvahu, ale túžba dostať sa späť bola oveľa väčšia. Zavrel som oči a skočil som.

„Môžeš už konečne vypnúť počítač a venovať sa niečomu zmysluplnému?“ kričala na mňa mama. „Veľmi rád,“ celý dopotený a v šoku som vypol počítač a poviem vám, že naozaj všetkého priveľa škodí. Ale zase nie na dlho.

Lukáš Malák, 4.ročník

Maxo a kliešť

Minulé leto sme kúpili psíka, ktorý nám odvtedy robí veľkú radosť.

Maxo je hnedý labrador. Je veľký a silný. Má menšie hnedé oči a veľké ústa s ostrými zubami. Je to veľmi šikovný, šantivý a veselý pes. Jedného rána ho babka ako vždy pustila z voliéry. Vybehol z nej veľmi rýchlo a behal po dvore. Behal, behal až vybehol na trampolínu. V nej sa krútil stále dokola a nevedel kadiaľ má vyjsť. Nakoniec sa mu podarilo vybehnúť z nej von. Potom si trošku poležal, a keď si oddýchol, hádzala som mu hračky. Jednu hračku som hodila do vysokej trávy. Išiel po ňu, no nevedel ju nájsť. Prišla som za ním a hľadala som tiež. Vtom som si ale všimla, že má na uchu kliešť. Rýchlo som išla za mojím ujom, aby mu ho vytiahol. Ujo sa mu ho snažil vybrať, ale nešiel. Nedarilo sa nám to kvôli tomu, že Maxo sa hmýril. Jedenkrát sa ujovi dokonca vytrhol a ušiel, ale ja som ho priviedla späť. Ujovi sa kliešť podarilo vybrať a Maxa sme nakoniec pomocou granuliek dostali do voliéry.

Bol to veľmi zábavný deň a som rada, že som vtedy mohla byť u babky.

Laura Sečanská, 5.B

Obrázok 5, Slaninková Nikola, 9.A

Kamarátske príbehy

Ella a Nella

Volám sa Ella. A nie vôbec nie som ako z rozprávky Začarovaná Ella. Som proste jedinečná. Ak sa pýtate prečo, zabudnite na to, že Vám to poviem. Pochopíte to, keď Vám porozprávam príbeh, ktorý sa stal a vlastne možno aj nestal. Takže bolo to asi takto.

Jedného dňa som sa rozhodla ísť po škole s kamarátkou von. No skôr, než sme sa niekam vybrali, čakala nás škola. Bohužiaľ. A tu sa to celé začalo. Hneď prvú hodinu má pani učiteľka vyvolala odpovedať. Samozrejme, že som nešla odpovedať, pretože som použila prasiatko. A ak sa u nás na škole použilo prasiatko 3-krát, dostali sme VEĽKÚ päťku do žiackej knižky. Ja som v škole ešte len 2 mesiace a už mám 9 prasiatok. Som na tom ešte veľmi dobre, pretože moja kamarátka ich má už 21. Ale čo už, práve ona je moja najlepšia kamoška. Proste sme sa našli. Deň v škole sa už blížil ku koncu, ale bola tu ešte posledná hodina a to telesná výchova. Možno si myslíte, že telesná ako telesná, ale tá naša telesná bola fakt otrasná. My sme sa neučili cvičiť prakticky, ale teoreticky! Raz do mesiaca sme písali test ako sa hrá futbal, volejbal a podobne. A keď sme vyprovokovali našu učiteľku išli sme si zacvičiť alebo niečo zahrať. Takže sme provokovali stále a najväčší expert som bola JA. No dobre, poďme už preč od školy. S Nellou mojou najlepšou kamarátkou sme sa poobede vybrali von. Vždy sme preberali nejaké vtipné témy ako keď si dal Fero týždňové ponožky a celá trieda potom veľmi príjemne „voňala“. No dnes sme si vymysleli, že pôjdeme nakupovať. Otvorili nové obchodné centrum s názvom DELFÍN. Hneď prvú zastávku sme si urobili v Dráčiku. Nella totižto mala veľmi rada plyšákov a našla si tam krásneho Mickeyho Mousa. Ako ho chytila do rúk viac ho nepustila. Rozhodla sa, že si ho kúpi. No keď prišla ku pokladni zistila, že jej chýba 0,50 €. Keď predavačka videla jej nadšené a zároveň smutné oči rozhodla sa, že jej tých 50 centov odpustí. Nella jej bola veľmi vďačná, a preto jej na druhý deň priniesla veľkú čokoládu. Ja som sa išla pozrieť do obchodu GATE. Takýto názov som videla prvýkrát, preto som nevedela, že sa to má čítať „gejt“ a nie gate. Bolo to celkom vtipné. Ale vecí tam mali kopec. Hneď som si išla vyskúšať nejakú tu mikinku, nohavice a mnoho iného. V kabínke som uvidela jednu pani. Bola najmenej štyrikrát väčšia ako ja. Všimla som si, že má so sebou číslo M,S,L no poviem Vám, keď si to obliekla, vyzerala ako... Ani si to nechcete predstaviť. Radšej som išla preč, pretože nočné mory by som mávať nechcela. S Nellou sme sa vybrali na koláčik. Obidve sme si objednali jablkové pité. Mne veľmi chutilo, no Nelle sa to nezдалo. Samozrejme ako vždy. Ale ja som si už zvykla. Pre mňa to bola najlepšia kamoška na svete. Naš nákupný deň sme ukončili zmrzlinou. Bol to skvelý deň a určite si ho niekedy zopakujeme.

Michaela Srncová, 9.A

Obrázok 6, Slaninková Nikola, 9.A

Zamyslenia

Internet

Internet je platforma, ktorú používajú skoro všetky vekové kategórie. Ako som čítala poslednú úvahu o tom, že deti sa menej snažia, mám zmiešané pocity. „Veď sme stále nalepení na tých obrazovkách, nemáme normálnych kamarátov.“ Toto je možno pravda pre mnoho ľudí, ktorí sú naozaj závislí a o nič iné sa nestarajú, ale nielen takí ľudia existujú. Poznám veľa takých, ktorí by najradšej žili v osemdesiatych rokoch, kedy nemuseli riešiť: „Bože, musím sa tam zasa pozrieť, čo keď mi niečo ujde.“ Aha! Čo keby mi niečo ušlo? To je dôvod, prečo som si ani ja sama neodstránila sociálne siete. Vždy sa bojíme, že prídeme o niečo veľmi dôležité, tak si to radšej sami skontrolujeme. Ale ja vám poviem tajomstvo. Nič veľké vám neujde. A viete čo? Sama sa bojím riskovať, tak ich radšej používam. Keď sa nechcete takto oddeliť od nášho moderného sveta ako ja, skúste používať sociálne siete tak, aby vás inšpirovali alebo naozaj robili šťastnými. Pretože je veľký rozdiel používať sociálne siete a používať sociálne siete. A ešte nespomenutý typ tretí. Prečo sme na sociálnych sieťach? Niektorým sa nepáči svet, ľudia okolo nich, tak hľadajú útechu tu. Je to smutné, ale aspoň tam si chcú nájsť niekoho, kto im rozumie alebo aspoň je na tom tak isto. Do tohto sveta sme boli hodení s telefónom v ruke. Od koho? Od dospelých! Áno, počuli ste správne. Dospelí! Dospelí vybudovali technológie, ktoré následne hádzali deťom do rúk. Dospelí pristavali tablety na stoly McDonaldu, aby sa deti dokázali najesť. Ja si nemyslím, že je to len naša chyba. A čo vy?

Vanesa Anová, 8.roč.

Obrázok 7, Jamrichová Michaela, 5.A

Moderný svet

Uvedomujem si, že moderný svet pohltí o chvíľu všetkých ľudí alebo sa tak už aj stalo? Ved' sa na to pozrime.

Keď sme boli malí, ihriská bývali plné detí. Nejaký tablet či telefón sme ani nepoznali. No dnes je to všetko inak. Rodičia dajú dieťaťu radšej mobil, ako by s ním išli von. Prečo majú skoro všetci radšej online svet ako ten reálny? Myslím si, že odpoveď nie je až taká ťažká. V hrách si predsa môžeme vytvoriť svoju perfektnú postavu, dať jej farbu očí či vlasov, akú chceme. Cez obrazovku bývame vždy veľkí odvážlivci a v realite sme úplne iní. Ľudia si nedávajú svoje ciele, čo je veľká chyba. Väčšinou býva odpoveď: „Však aj tak to nedám.“ Toto povieme, aj keď sme to ešte ani neskúsili. Prečo toto robíme, to nechápem. Ved' mať cieľ je niečo úžasné a ešte lepšie je, keď sa nám ho podarí dosiahnuť. Nazvala by som to, krokom k nášmu veľkému snu.

Ako moderná doba ovplyvnila vzdelanie? Už na základke sa nám väčšinou nechce učiť alebo nás negatívne ovplyvňujú spolužiaci. Dnes je to bohužiaľ tak, že keď sa niekto učí a má jednotky, je automaticky biff'oš. „Neučíme sa pre školu, ale pre život.“ Tak si ich nevšímaj, ved' tvoj sen je omnoho dôležitejší ako to, čo oni o tebe hovoria! Ver mi!

Sme moderné deti, obklopené modernou technológiou. Tak ju nevyužívajme len na hry! Netvrším, že vôbec... To by sme asi ani nedali, ale zas nie 24 hodín denne... Predsa všetkého veľa škodí, čiže si nájdí, krásny, zlatý stred! Alebo máš iný názor?

Mária Berecová, 8.roč.

Nebezpečný internet

Internet používame denno-denne. Pri práci, v škole, pri oddychu, hrách. Mnohí z nás nevedia, čo nás na internete môže všetko postihnúť.

Mohla by som menovať milión prípadov, keď dieťa hralo hru, pričom nevedelo, že je spoplatnená. Počula som o úchyloch, ktorí zneužívajú dievčatá a aj chlapcov. Alebo rozšírená kyberšikana? Prečo to všetci berú tak na ľahkú váhu? Samozrejme, že je ľahké narábať s internetom, ale 7-ročnému dieťaťu do rúk nepatrí. Väčšina rodičov nemá ani poňatia, čo všetko sa môže stať. A potom si trieskajú hlavu o stenu. Dobré pravidlo je : **Nezoznamuj sa s nikým cez internet, koho nepoznáš osobne!** Tohto sa držím aj ja. Je veľmi málo detí, čo to dodržiavajú. Neuvedomujú si, čo sa deje, pokiaľ sa niečo nestane, pretože nečakajú nič. Využívať internet na prenos informácií je z jednej strany užitočné, ale na druhej strane to taktiež môže spôsobiť mnoho problémov. Ako napríklad nelegálne sťahovanie hudby, fotiek, stránky, kde sa človek dozvie, kde kúpiť drogy alebo ako zabiť človeka, aby o tom nikto nevedel a ešte veľa ďalších. Internet je plný ľudí, ktorí si zjavne nemajú kde vyliat' svoje myšlienky, píšú nezmysly a často urážajú nevinných ľudí, aby naplnili túžbu po písaní tých bludov. Ak by sme sa tomuto všetkému vyhýbali, vo svete by nebolo toľko zla, koľko je. Prečo ignorujeme rady skúsenejších, starších? Zamyslela som sa a položila som si otázku, viem, čo mi skutočne hrozí? Musím si uvedomiť, že sa mám chrániť už len pre moje dobro a mal by si to uvedomiť každý. Napriek týmto všetkým veciam internet je z časti poučný. Nájdete veľa článkov, ktoré nás poučujú o kyberšikane a zaobchádzaní s internetom. Prečo nedávať osobné údaje na internet? Veľmi častá otázka medzi tínedžermi, pretože si myslia, že sú v bezpečí. Alebo prečo si nepísať s cudzími ľuďmi? Veľmi zaujímavé otázky, na ktoré vám vie odpovedať veľa ľudí, ktorí majú rozum. Niektorí sa tvária ako veľkí machri a píšú o sebe nezmysly, aby pritiahli pozornosť.

Je podľa vás internet zlý? Podľa mňa nie, len si treba dávať pozor na fotky a osobné údaje!

Madziová Lenka, 8.roč.

*Z materiálov učiteľov
ZŠ Komenského v Bánovciach nad Bebravou
zostavila Mgr. Marcela Slížiková
© **OBČASÁTK***